

Arrest

nr. 253 106 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 9 december 2019.

1.2. Op 20 oktober 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, J. A., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 12 oktober 1999 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia. U groeide op bij uw grootmoeder, E. M. A., en familie langs vaderskant in het familiehuis in Cali. Uw moeder overleed toen u een jaar oud was, met uw vader die in Medellín woont heeft u weinig contact. In Colombia had u een tijdlang een relatie met een Venezolaanse, samen kregen jullie op 22 augustus 2018 een dochter. Uw dochter woont samen met haar moeder in een dorp buiten Cali. U voltooide uw middelbare school en ging vervolgens aan de slag, eerst in de bouwsector en vervolgens in een textielbedrijf.

Op 25 maart 2019 werd u geraakt door een kogel bij een vuurwapenincident. Het doelwit was D., een buur van u, maar u werd ook geraakt. Toen u na uw werk thuiskwam, stuurde uw grootmoeder u op pad naar de drogisterij. Op de terugweg liep u een jongen uit de buurt tegen het lijf, D.. Jullie groetten elkaar, maar bij het afscheid nemen werden er plots schoten gelost door twee mannen op een motor. Het waren twee neven, kennissen van u met wie u nog op school had gezeten. U stond vlakbij D. en daardoor werd u geraakt in de buik, diezelfde kogel raakte D. in zijn hand. Jullie zetten het op een lopen, maar de daders zetten de achtervolging in. U kon zich wat verderop verschuilen. Er werden nog twee schoten afgevuurd in uw richting, maar deze troffen niet raak. In de achtervolging werd uw buurman D. nog geraakt in de voet en de long. Uw neef had gezien wat er zich had afgespeeld en met de hulp van een tante werd u naar huis gebracht. Vervolgens bracht uw oom u naar een ziekenhuis in Cali. U diende echter overgeplaatst te worden naar het universitair ziekenhuis van Cali, waar u een operatie diende te ondergaan. Enkele dagen later mocht u het ziekenhuis weer verlaten.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis, besloot u om niet meer terug te keren naar het familiehuis en naar uw grootmoeder, maar onder te duiken bij uw peter in een andere wijk in Cali. Nadat u het ziekenhuis verlaten had, werd uw grootmoeder op straat aangesproken door de daders van het schietincident waarbij u betrokken raakte op 25 maart. Ze bleven u bedreigen omdat u gezien had wie de schutter was. De mannen zeiden uw grootmoeder dat ze wisten dat u ooit zou terugkeren naar huis en dat ze u zouden vermoorden. Een aantal dagen later, een tweetal weken nadat u het ziekenhuis had verlaten, zagen de desbetreffende mannen u in de met tralies afgesloten voortuin van het huis van uw peter zitten. Daaropvolgend bleven ze uw grootmoeder op straat aanspreken en reden ze tevens een aantal keren met hun motor voorbij het huis van uw peter.

Volgend op het schietincident besloot uw tante, die woonachtig is in de Verenigde Staten, dat het beter zou zijn dat u Colombia zou verlaten. In augustus 2019 reisde u naar Bogotá, waar u vervolgens een aantal maanden bij familieleden verbleef.

Op 6 december 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 9 december een verzoek om internationale bescherming in België.

Na uw vertrek uit het land bleven de mannen uw familie in Cali lastigvallen. Een neef van u, H. D. P. R. (CG X), werd van zijn motor bestolen en werd tevens het slachtoffer van een schietincident. Via uw familie werd u op de hoogte gebracht dat de jongeman, D., uw buurman, die tevens betrokken was in het schietincident van 25 maart 2019, alsnog halverwege het jaar 2020 werd gedood.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u niet in veiligheid zal kunnen leven omwille van de bedreigingen aan uw adres.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort (afgiftedatum 4/4/2019), uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een document vanwege het Centro Salud in Cali betreffende laboresultaten, een document vanwege het universitair ziekenhuis in Cali betreffende uw opname en behandeling, uw blanco strafregister vanwege de nationale politie, een bevestiging van de gebeurtenissen door uw grootmoeder bij het notariaat van Cali en bijhorende betaling, en een verklaring van uw voormalige werkgever.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest in onveiligheid te zullen moeten leven na een schietincident waarbij uw buurman D. het doelwit was en waarbij u ook geraakt werd door een kogel. U had de daders immers herkend en daarom bleven ze u en uw familie bedreigen (CGVS, p. 15-16, p. 24). Daar waar het CGVS op zich niet betwist dat u in maart 2019 in het ziekenhuis in Cali bent opgenomen en behandeld aan een schotwonde, kan het ernstige twijfels plaatsen bij uw verklaringen over de omstandigheden waarin dit gebeurde en de verdere bedreigingen die het teweeg zou gebracht hebben, en waaruit u vervolgens een vrees voor vervolging puurt. Uw algehele geloofwaardigheid komt immers zwaar onder druk te staan omwille van verscheidene tegenstrijdigheden, inconsistenties en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen.

Om te beginnen mag het sterk verbazen dat u werkelijk tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de door u beschreven gebeurtenissen. U verklaart doorheen het persoonlijk onderhoud immers meermaals dat u zou zijn neergeschoten op 25 maart 2019, een dag die u zich zeer goed zou herinneren (CGVS, p. 8, p. 13-14, p. 15-16, p. 23). Vervolgens zou u zijn opgenomen in het ziekenhuis voor een operatie. Enkele dagen later mocht u het ziekenhuis verlaten, waarop de vermeende bedreigingen aan het adres van uw familie zouden zijn begonnen (CGVS, p. 15-16). Uw voormalige partner zou met jullie dochtertje de stad Cali hebben moeten verlaten omwille van uw problemen en de geuite bedreigingen. U verklaart echter dat zij verhuisd zou zijn in januari 2019 (CGVS, p. 8-9), een tijdsituering die uiteraard onmogelijk te verzoenen is met uw verklaringen. Daarenboven verklaarde u initieel dat D., de jongen die zou zijn getroffen bij het vermeende schietincident op 25 maart 2019, bij u in dezelfde woonblok woonde (CGVS, p. 16) en dat het eerste schot zou zijn gelost toen u afscheid nam van D. en deze laatste zijn woning binnenging (CGVS, p. 15). Logischerwijze kan er dan worden afgeleid dat het vermeende schietincident zich zou hebben afgespeeld vlak voor de deur van uw woning. Later verklaarde u echter dat u werd neergeschoten in een aangrenzende wijk (CGVS, p. 17), aldus niet aan uw woning. Dergelijke vaststellingen brengen uw geloofwaardigheid reeds onvermijdelijk aan het wankelen. Uit de documenten die u voorlegt ter staving van uw beweringen vanwege het universitair ziekenhuis van Cali (zie document 5 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier), blijkt bovendien dat u in het universitair ziekenhuis werd opgenomen en behandeld aan een schotwonde, na een doorverwijzing van het Carlos Holmes Trujillo ziekenhuis, op 20 maart 2019. Het document betreffende uw ontslag uit het ziekenhuis werd ondertekend op 23 maart 2019. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met deze bevindingen, blijft u initieel stellig volhouden dat het schietincident zich zou hebben afgespeeld op 25 maart 2019, om vervolgens een verhaal op te zetten over de datum van facturatie en vast te houden aan de datum van 25 maart (CGVS, p. 23-24). Het blijkt duidelijk dat u niet eens de moeite gedaan hebt de medische documenten die u zelf neerlegt grondig te bekijken. Het lijkt er immers sterk op dat u vluchtig op een van de documenten de datum 25/3/2019 las en u daarom het incident op die dag situeert zonder u te vergewissen van de andere data die te lezen staan op de documenten. Hoewel u verder met stelligheid verklaart dat het incident zich voordeed op een 'dinsdag' dient vastgesteld te worden dat noch 20 maart 2019, noch 25 maart 2019 'dinsdagen' waren (CGVS, p. 13). Men kan zich dus al met rede de vraag stellen wat er nog klopt van de andere zaken die u over het incident vertelt. Opvallend is dat u evenmin bij machte bent om andere zaken op een bevattelijke wijze te situeren in de tijd. Zo blijkt uit uw verklaringen bij DVZ dat u eind mei 2019 naar Bogota verhuisd zou zijn. U verklaart daar immers dat u toen u het ziekenhuis verliet u nog twee maanden ondergedoken zat bij uw peter in Cali en dat u daarna verhuisde naar Bogota, ook bij de persoonsgegevens liet u optekenen dat u tot 29 mei 2019 in Cali woonde en daarna naar Bogota verhuisde (Verklaring DVZ persoonsgegevens, DVZ Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het mag dan ook verbazing heten dat u op het CGVS verklaarde dat u in augustus 2019 naar Bogota verhuisde (CGVS, p. 5). Het gaat hier immers niet om een paar dagen of een paar weken verschil, maar om meerdere maanden waarover u geen klaarheid schept. Indien de zaken die u vertelt overeen zouden stemmen met de werkelijkheid lijkt het moeilijk te vatten dat u niet met zekerheid kunt

zeggen of u twee dan wel vier à vijf maanden ondergedoken zat in Cali. Op het CGVS zegt u dat u zich niet meer goed herinnert hoelang u bij uw peter in Cali ondergedoken zat, u weet enkel dat u van daaruit in augustus 2019 naar Bogota bent gegaan (CGVS, p. 19; zie tevens infra). Het hoeft weinig betoog dat wanneer u niet in staat bent een duidelijk zicht te bieden op de omstandigheden waarin u zich bevond na het incident en de ziekenhuisopname dit onvermijdelijk impact heeft op de geloofwaardigheid van de kern van uw asielrelaas en de vrees die daaruit voortvloeit. Dat u zomaar wat zaken uit uw mouw lijkt te schudden blijkt ook uit uw verklaring dat u twee maanden in Bogota verbleef voor u van daaruit vertrok uit Colombia op 6 december 2019 (CGVS, p. 21) terwijl dit uiteraard niet overeenkomt met uw bewering dat u in augustus 2019 naar Bogota verhuisde en nog veel minder met uw bewering bij DVZ als zou u eind mei 2019 naar Bogota verhuisd zijn aangezien u dan respectievelijk drie à vier maanden of een zestal maanden in Bogota zou verbleven hebben in plaats van twee maanden. Het is duidelijk dat u geen waarachtig beeld ophangt van het leven dat u leidde voor u Colombia verliet.

Verder is het eveneens vreemd dat u al snel na het incident besloten had Colombia te verlaten (CGVS, p. 16) en u een geldig paspoort in uw bezit had in april 2019 maar u pas 8 maanden later het land verliet. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Ook kan het CGVS weinig geloof hechten aan de door u beschreven bedreigingen die zouden zijn gevolgd na het vermeende schietincident op 25 maart 2019. Allereerst dient het CGVS wederom een fundamentele tegenstrijdigheid vast te stellen in uw asielrelaas, ditmaal met betrekking tot uw vermeende onderduiking. Hierboven werd reeds aangehaald dat u allerminst coherente verklaringen kunt afleggen betreffende de periode volgend op uw ontslag uit het ziekenhuis. Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis in maart 2019 nooit meer zou zijn teruggegaan naar uw woning in Cali, waar u samen met uw grootmoeder en familie woonde, maar dat u rechtstreeks zou zijn ondergedoken in het huis van uw peter in een andere wijk in Cali (CGVS, p. 15, p. 19). U zou vanuit het huis van uw peter vertrokken zijn naar Bogotá in augustus 2019 (CGVS, p. 5, p. 19). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud werd u echter gevraagd naar alle opeenvolgende plekken waar u gewoond of verbleven had, nergens maakte u daar melding van een maandenlang verblijf bij uw peter. U beweert echter stellig dat u steeds in het familiehuis in Cali bij uw grootmoeder heeft gewoond en dat u vanop dat adres zou zijn vertrokken naar Bogotá (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met deze observatie, beweert u dat u het adres van uw peter initieel niet vermeld zou hebben omdat u er nooit echt gewoond zou hebben (CGVS, p. 19). Deze verklaring biedt geenszins afdoende verschooning, daar het CGVS duidelijk eveneens vroeg naar verblijfplaatsen en dat er, gezien het belang ervan in uw asielrelaas, met reden kan verwacht worden dat u deze verblijfplaats zou vermelden. Verder kwam tijdens uw vrije relaas naar voren dat de twee mannen die u zouden hebben neergeschoten en u vervolgens zouden zijn gaan bedreigen, werkelijk elke dag zouden zijn langsgesproken aan het huis van uw peter (CGVS, p. 15-16). Het is dan ook nauwelijks ernstig te nemen dat u vervolgens verklaart dat de desbetreffende mannen in de maanden dat u bij uw peter verbleef, slechts een drietal keren zouden zijn langsgesproken (CGVS, p. 21). Hoe dan ook lijken de gebeurtenissen zoals u ze beschrijft, in wezen volstrekt onaannemelijk. Zo raakt het kant noch wal dat de mannen, die u zouden hebben willen vermoorden, in wezen geen actie zouden hebben ondernomen toen ze u zouden hebben zien zitten in de met tralies afgesloten voortuin van uw peter (CGVS, p. 21). U was immers revaliderende en kon niet stappen, met andere woorden een makkelijk doelwit. In plaats daarvan zouden de daders zijn doorgereden en zouden ze vervolgens tegen uw grootmoeder hebben gezegd dat ze reeds wisten waar u zich bevond. U zou hen daarna nooit meer rechtstreeks gezien of gehoord hebben (CGVS, p. 21). Het hoeft weinig betoog dat uw verklaringen alle waarschijnlijkheid en geloofwaardigheid tarten. Indien deze mannen het werkelijk op u gemunt zouden hebben, hadden zij per slot van rekening reeds alle kansen gehad om u verder te treffen, in casu quod non. Uw beweringen, namelijk dat de woning van uw peter afgesloten was en dat deze gelegen was op een drukke straat met camerabewaking, doet hier niet aan af. Bovendien raakt het ook kant noch wal dat uw belagers u zouden hebben bedreigd omdat u hen herkend had tijdens het schietincident, en alle andere getuigen ongemoeid zouden laten, volgens uw verklaringen hebben immers alle burens van de wijk het schietincident en de daders gezien (CGVS, p. 19). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd geeft u de vreemde uitleg dat de andere getuigen in die straat het enkel zagen gebeuren maar dat ze geen bewijs hebben aangezien ze zelf niet neergeschoten werden. Alweer een kronkel die niet kan gevolgd worden. Het is duidelijk dat de hierboven genoemde elementen onvermijdelijk de geloofwaardigheid van uw vrees verder onderuithalen.

Wat er ook van zij, na uw verhuis naar Bogotá heeft u de twee mannen in kwestie in wezen nooit meer gehoord of gezien (CGVS, p. 22). Zij zouden echter uw grootmoeder blijven bedreigen in Cali.

Dat uw grootmoeder en de rest van uw familie ondanks de vermeende frequente bedreigingen eenvoudigweg steeds op hetzelfde adres in Cali blijven wonen, ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van de door u geschetste bedreigingen. Indien het CGVS zou meegaan in uw verklaringen, in casu quod non, dringt de vaststelling zich immers op dat de problemen zichzelf zouden oplossen door de omgeving in Cali te verlaten. Waar u aanvankelijk aangeeft dat de familie zou overwegen om de stad te verlaten (CGVS, p. 21), schaaft u vervolgens uw verklaringen bij door te stellen dat de veiligheid van uw familie niet gegarandeerd zou kunnen worden in Bogotá (CGVS, p. 22), en dat het onmogelijk zou zijn om in een andere regio in Colombia te gaan wonen omwille van moeilijkheden met betrekking tot de verkoop van het huis in Cali (CGVS, p. 24). Het CGVS kan echter op geen enkele manier genoeg nemen met deze verklaring. Indien er zich werkelijk bedreigingen zouden voordoen, mag het ten stelligste verbazen dat uw familie, en in het bijzonder uw grootmoeder, gewoonweg steeds op hetzelfde adres blijven wonen. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat zij enige voorzorgsmaatregelen zouden genomen hebben. Bovendien wordt uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u nooit de Colombiaanse autoriteiten op de hoogte hebt gesteld van uw vermeende problemen (CGVS, p. 23). Indien de gebeurtenissen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals u ze beschrijft, kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u hulp zou gezocht hebben bij nationale instanties. Uw verklaring, namelijk dat een klacht eventueel zou kunnen leiden tot wraak (CGVS, p. 23), kan allerminst overtuigen en is puur speculatief.

Volledigheidshalve kan daarbij worden opgemerkt dat uw neef H. D. P. R. (CG 20/13208), die in België een verzoek om internationale bescherming indiende op basis van dezelfde gronden als u, tijdens zijn persoonlijk onderhoud werkelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vermeende problemen. Het mag ten stelligste verbazen dat H., die tevens na uw vertrek een tijd bij jullie grootmoeder heeft ingewoond en waarmee u naar zijn zeggen een goede band had (CGVS neef, p. 6, p. 9), verklaart dat hij, noch u, noch iemand anders van de familie na het schietincident waarbij u gewond raakte deze daders ooit nog heeft gezien (CGVS neef, p. 25-26). H. geeft bovendien aan dat jullie grootmoeder, die volgens u meermaals bedreigd zou zijn geweest door dezelfde daders die u zouden hebben geraakt (zie supra), deze personen zelfs niet kent en dat jullie familie zelfs niet in staat zou zijn om deze vermeende daders op straat te herkennen. Uit de verklaringen van uw neef blijkt dat uw vermeende belagers op geen enkel moment iemand van de familie hebben aangesproken. Wanneer uw neef tijdens zijn persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheden, kan hij enkel aanbrengen dat hij zijn eigen versie van de feiten kan vertellen (CGVS, p. 29-30). Gelet op de bovenstaande tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, en de algemene ongeloofwaardigheid van uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

In het licht van alle voorgaande overwegingen, kan er tevens weinig geloof worden toegeschreven aan uw beweringen als zijnde dat uw neef zou zijn neergeschoten omwille van uw vermeende problemen (CGVS, p. 16, p. 22-23; zie ook de weigeringsbeslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming van H. D. P. R. CG 20/13208 in de blauwe farde van het administratief dossier). Uw neef verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers dat zijn verdere vermeende problemen volledig voortvloeien uit de uwe (CGVS neef, p. 13-14), die het CGVS zoals hierboven beargumenteerd allerminst als geloofwaardig kan beschouwen. Ten overvloede kan worden toegevoegd dat waar u verklaart dat H. zou zijn neergeschoten door dezelfde personen die ook u in maart 2019 zouden geraakt hebben (CGVS, p. 16, p. 22-23), uw neef beweert dat hij werkelijk nooit werd neergeschoten, maar op een gegeven ogenblik slechts gewaar werd van gewerschoten in zijn buurt en dat hij nooit zag wie deze eventueel gelost zou hebben (CGVS neef, p. 27-29). H. kan daarbij niet zeggen of hij zich deze gewaarwording al dan niet heeft ingebeeld en of het al dan niet om echte schoten zou gegaan zijn. Hoe dan ook heeft uw neef hier eerder weinig aandacht aan besteed. Het hoeft weinig verder betoog dat de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven werkelijk op geen enkele manier standhoudt.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat een eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS voor u werd gepland op 2 september 2020, maar dat u zonder geldige reden uitblonk in afwezigheid. Dit getuigt van weinig interesse met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming. U kan geen enkele documentatie voorleggen die deze afwezigheid kan legitimeren. Wanneer u gevraagd wordt naar een verklaring voor uw afwezigheid, kan u enkel toegeven dat u uw afspraak voor het persoonlijk onderhoud had gemist, u brengt geen verdere verklaring aan (CGVS, p. 24). Uw eerdere uitleg, die het CGVS bereikte via mail op 2 september 2020 (zie administratief dossier), namelijk dat u het Nederlands onvoldoende machtig zou zijn om de vooropgestelde datum correct te interpreteren (8 i.p.v. 2 september – zie administratief dossier), biedt geenszins verschoning voor uw afwezigheid en illustreert het gebrek aan ernst waarmee u de asielprocedure bejegt.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de door u naar voren geschoven asielmotieven, u geen correct beeld opgehangen heeft over wat er aan de basis ligt van de door u opgelopen verwondingen noch de nasleep ervan en de door u neergelegde documenten (zie infra) evenmin bij machte zijn de door u ingeroepen vrees te ondersteunen kan de commissaris-generaal hieruit enkel afleiden dat u géén nood hebt aan internationale bescherming.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft uw identiteitsdocumenten, uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte, dient het CGVS te stellen dat uw identiteit in wezen niet wordt betwist. Met betrekking tot de documenten die u voorlegt en waarmee u wenst te staven dat u over een blanco strafblad beschikt, de documenten vanwege de nationale politie, het notariaat in Cali en de verklaring van uw voormalige werkgever, merkt het CGVS op dat deze feitelijk weinig relevant zijn voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Wat het document betreft dat uw grootmoeder liet opstellen door de notaris en waarin ze uw problemen bevestigt (zonder evenwel details of data te vermelden) mag het bovendien verwonderen dat in het document 'moeder' in plaats van grootmoeder vermeld staat hetgeen al veelbetekenend is voor de nauwkeurigheid waarmee het opgesteld werd. U legt geen bewijsstuk neer dat de dood van D. kan aantonen doch zelfs al zou u dat kunnen neerleggen zou u daarmee geen enkele band met de door u voorgehouden vrees kunnen aantonen. Wat de medische documenten betreft kunnen deze geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Een arts kan immers vaststellingen doen betreffende de verwondingen van de patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De medische documenten die u voorlegt kunnen met andere woorden op geen enkele manier uw geloofwaardigheid ondersteunen of aantonen dat het litteken dat u tot op heden met zich meedraagt (CGVS, p. 14), op directe wijze te linken is aan de door u beschreven problemen in uw land van herkomst, die door het CGVS niet als geloofwaardig kunnen bestempeld worden. Deze documenten zijn met andere woorden niet in staat om sluitend bewijs te vormen voor uw verklaringen, die gekenmerkt worden door een veelvoud aan tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden (zie supra).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij ontwikkelt het middel als volgt. *“Verwerende partij stelt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent de data van de gebeurtenissen zoals het schietincident, haar verhuis, de bedreigingen,...: “...” (motivering bestreden beslissing). Verzoekende partij is niet goed in onthouden van data. Zij heeft dan ook bijzonder veel traumatische zaken moeten doorstaan. Zo betwist verwerende partij niet dat zij weldegelijk het slachtoffer werd van een schietpartij en opgenomen werd in het ziekenhuis. Dit vormt minstens een begin van bewijs van haar vrees voor haar leven in Colombia. Verwerende partij focust zich ten onrechte op data en verliest de gebeurtenissen volledig uit het oog. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over wat haar is overkomen. Verzoekende partij meent dat verwerende partij zich meer had moeten toeleggen op de gebeurtenissen dan op de data wanneer ze zouden hebben plaatsgevonden. Zo stelde verzoekende partij het volgende “...” (citaat notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15 – 16). Verzoekende partij heeft aldus verteld over het schietincident, over de aanhoudende bedreigingen, over haar vrees bij terugkeer. Verzoekende partij heeft een kindje in Colombia en heeft er alles aan gedaan om het land niet te moeten verlaten. Zij verhuisde en dook onder in de hoop dat zij met rust gelaten zou worden. Echter, de bedreigingen bleven aanhouden en verzoekende partij was nergens veilig. Zij zag dan ook geen andere uitweg dan haar land te verlaten. Verwerende partij vindt het eveneens vreemd dat verzoekende partij bij haar relaas niet vermeldde dat zij eveneens bij haar oom heeft gewoond na het schietincident. Voor verzoekende partij was dit louter een onderduikadres waar zij sporadisch verbleef, zij verbleef hoofdzakelijk op haar officieel adres in Cali, bij haar grootmoeder, waar haar belagers nog steeds op zoek zijn naar haar. Verwerende partij vindt het vervolgens vreemd dat haar grootmoeder en de rest van de familie ondanks de bedreigingen in Cali blijven wonen:”...” (citaat motivering bestreden beslissing). De familie van verzoekende partij kan niet zomaar verhuizen. Bovendien worden de bedreigingen voornamelijk gericht en geuit ten aanzien van verzoekende partij. Haar familie gaat er dan ook van uit dat zolang verzoekende partij zich niet in het land bevindt, haar belagers hun bedreigingen niet zullen uitvoeren ten aanzien van haar familie. Een klacht indienen heeft evenmin nut, gezien de politie niets kan doen om hen te beschermen. Erger nog, dit zal meer nefaste gevolgen met zich meebrengen als haar belagers te weten komen dat er een klacht tegen hen werd ingediend. Verwerende partij trekt alles in twijfel omdat zij de gang van zaken onwaarschijnlijk vindt... Verzoekende partij kan maar vertellen wat haar is overkomen en waarom zij is moeten vluchten uit Colombia. Dat verwerende partij de gebeurtenissen onwaarschijnlijk vindt, is uiteraard geen afdoende reden om het hele relaas in twijfel te trekken. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.*

Het is bovendien niet ernstig te stellen dat de veiligheids situatie in Colombia voldoende stabiel zou zijn en dat verzoekende partij niet eens - minstens - in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus: "... (citaat motivering bestreden beslissing). Zoals blijkt uit het rapport van 11.11.11 dd. 14 juni 2019 tijdens het conflict in Colombia ondertussen meer dan 300.00 mensen gedood werden of vermist werden opgegeven. Miljoenen hebben moeten vluchten of verhuizen: "... citeert uit <https://ll.be/verhalen/nooit-te-laet-om-te-strijden>. Het is aldus bijzonder onredelijk te stellen dat verzoekende partij zonder enig probleem terug zou kunnen keren naar Colombia en er een menswaardig leven leiden. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddeorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs pro deo toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkervijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en

bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, MM, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neerlegt. De Raad acht zijn Colombiaanse nationaliteit, die niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende bewezen.

Verzoeker verklaart dat hij afkomstig is van Cali in het departement Valle del Cauca en dat hij opgroeide bij zijn grootmoeder in Cali, nadat zijn moeder overleed toen hij nog een baby was. Hij heeft een dochter met een Venezolaanse vrouw die met hun dochter in een dorp nabij Cali woont. Hij verklaart dat hij door een kogel werd geraakt toen schutters op een motor het gemunt hadden op D., een jongen uit zijn buurt. De kogel die verzoeker verwondde raakte ook D. in zijn hand. Zowel verzoeker als D. begonnen te lopen. De schutters vuurden nog tweemaal op verzoeker maar deze schoten misten doel. D. werd wel nog geraakt in de voet en de long. Verzoekers neef had het incident gezien en met de hulp van zijn tante werd verzoeker naar huis gebracht. Vandaar werd hij naar een ziekenhuis in Cali gebracht, waar hij werd geopereerd. Na enkele dagen mocht hij terug het ziekenhuis verlaten en ging vervolgens onderduiken in een andere wijk in Cali in het huis van zijn peter. Zijn grootmoeder werd aangesproken op straat door de ouders die haar zeiden dat ze wisten dat verzoeker ooit zou terugkomen en dat ze hem zouden vermoorden. Hij werd enkele dagen later gezien door de schutters in de afgesloten tuin van zijn peter, waarna ze zijn grootmoeder bleven aanspreken op straat en ze een aantal keren langs het

huis van zijn peter reden. In augustus 2019 ging verzoeker naar Bogotá waar hij nog een aantal maanden bij familieleden verbleef alvorens op 6 december 2019 uit Colombia te vertrekken per vliegtuig naar België. Verzoeker vernam later dat D. midden 2020 werd vermoord. Na zijn vertrek werd zijn familie nog verder lastiggevallen door de schutters en de neef van verzoeker, H.D.P.R., werd volgens verzoekers verklaringen ook beschoten. Zijn neef diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in België, dat eveneens resulteerde in een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2.1. De Raad stelt vooreerst, in navolging van verwerende partij, dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de datum waarop het schietincident zou hebben plaatsgevonden alsook de datum waarop zijn vriendin met haar dochter zou verhuisd zijn buiten Cali. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoekers inderdaad, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, op verschillende momenten tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij zou zijn neergeschoten op 25 maart 2019 (notities PO, p. 8, 13-14, 16 en 23)). Verzoeker verklaart ook dat hij dezelfde dag, nadat hij via zijn tante was thuisgeraakt, naar een eerste ziekenhuis werd gebracht, en dat hij daarna naar een ander ziekenhuis werd gebracht waar hij werd geopereerd (notities PO, p. 15). Verder verklaart hij dat zijn voormalige vriendin met hun dochtertje Cali zou verlaten hebben eind januari 2019 *“door mijn problemen en de bedreigingen die ze naar mijn familie toe geuit hebben”* (notities PO, p. 8-9). De Raad kan enkel vaststellen dat zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet stroken met de door hem neergelegde documenten.

Immers, uit het door verzoeker neergelegde document van het Universitaire Ziekenhuis in Valle, waarvan zich ook een vertaling in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat verzoeker werd opgenomen in het Universitair Ziekenhuis op 20 maart 2019 nadat hij werd doorgestuurd vanuit het Ziekenhuis Carlos Holmes Trujillo met een *“vuurwapenwonde in abdomen, die binnenkomt in de rechterflank zijwand en uitgaat via de linkerflank achterwand...”* (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). Verder blijkt uit dit document dat verzoeker uit het ziekenhuis ontslagen werd op 23 maart 2019 (*idem*). Het door verzoeker eveneens neergelegde document van het klinisch laboratorium met betrekking tot een bloedonderzoek van verzoeker vermeldt als datum van validatie van de testen en als facturatedatum 25 maart 2019.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker met de tegenstellingen tussen zijn verklaringen en de data in de door hem neergelegde documenten werd geconfronteerd. Zo werd hem eerst de vraag gesteld of hij weet welke datum staat op de documenten van het ziekenhuis en het laboratorium, waarop verzoeker antwoordt: *“Ik weet heel goed de datum dat ik ben binnengegaan en het uur. Maar de dag dat ik ben buitengegaan weet ik niet meer precies. Ik was toen pas geopereerd. Ik had toen heel veel pijn en bezorgdheden. Het moment van ingang in het ziekenhuis was 25 maart om 6u55 in de avond”* (notities PO, p. 23). Nadat hij met de datum van opname en ontslag uit het ziekenhuis wordt geconfronteerd, blijft verzoeker er blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud bij dat *“alles is op 25 maart gebeurd”* (*idem*). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud, met name dat *“om me te kunnen opereren is de facturatie noodzakelijk en hierop staat de datum en het uur, 25 maart”* (notities PO, p. 24) niet kan overtuigen. Verzoeker kan niet in ernst beweren dat eerst een factuur zou moeten opgemaakt worden van het uitgevoerde bloedonderzoek vooraleer in het Universitair Ziekenhuis een operatie omwille van een schotwonde zou kunnen worden uitgevoerd en bovendien blijkt duidelijk uit de data van de neergelegde documenten dat het bloedonderzoek werd uitgevoerd na de opname van verzoeker in het ziekenhuis. De Raad stelt vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt die de vastgestelde tegenstrijdigheden zowel met betrekking tot de datum waarop zijn vriendin zou verhuisd zijn en de datum waarop hij in het ziekenhuis zou zijn opgenomen en terug ontslagen alsook de locatie van het schietincident kunnen weerleggen. Door louter te stellen dat verzoeker niet goed is in het onthouden van data en uitgebreid verteld heeft over wat hem is overkomen en zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud letterlijk te citeren, zonder op enige wijze ook maar in te gaan op de vastgestelde tegenstrijdigheden, slaagt verzoeker er geenszins in de pertinente motieven van de bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen. De Raad herinnert er aan dat het aan verzoeker toekomt de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker hier geenszins in slaagt. Verder merkt de Raad op dat waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker wel degelijk het slachtoffer werd van een schietpartij en opgenomen werd in het ziekenhuis, verzoeker er aan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan de omstandigheden waarin dit gebeurde en de verdere bedreigingen die daarvan het gevolg zouden geweest zijn.

Hoewel uit de door verzoeker neergelegde documenten kan blijken dat hij werd opgenomen vanwege een vuurwapenwonde, bevatten deze documenten geen informatie met betrekking tot de omstandigheden en plaats waar verzoeker de schotwonde opliep.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode dat hij in Bogota verbleef voor zijn vertrek naar België. Waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat tot 29 mei bij zijn peter in Cali woonde na zijn ontslag uit het ziekenhuis (Verklaring DVZ persoonsgegevens; vragenlijst CGVS, punt 3.5), verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij pas in augustus 2019 naar Bogotá verhuisde. De Raad kan de bestreden beslissing bijtreden waar wordt gesteld dat het niet om een detail in verzoekers asielrelaas gaat maar wel degelijk de kern ervan raakt. Verzoeker verklaart immers dat hij onderdook bij zijn peter nadat hij uit het ziekenhuis was ontslagen omdat hij vreesde door diegenen die hem beschoten hadden, en die hij kende van vroeger, uit de weg te zullen worden geruimd omdat hij getuige was geweest van de aanslag op D.. Later tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker bovendien dat hij twee maanden in Bogotá verbleef voor hij naar België vertrok op 6 december 2019. Dit stemt opnieuw niet overeen met verzoekers verklaringen over het tijdstip waarop hij naar Bogotá vertrok. Gezien de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden komt de commissaris-generaal tot de terechte conclusie dat verzoeker geen waarachtig beeld ophangt van het leven dat verzoeker leidde en dat er ernstige twijfels kunnen worden geplaatst bij zijn verklaringen omtrent de omstandigheden waarin het schietincident gebeurde.

4.2.2. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de voorgehouden bedreigingen na het schietincident van 25 maart 2019 niet aannemelijk maakt. Zo verklaart verzoeker dat hij bij zijn peter in Cali onderdook maar dat de twee mannen die hem zouden hebben neergeschoten hem daar hebben bedreigd. Waar hij initieel verklaart dat deze mannen elke dag zijn langsgesproken (notities PO, p. 15-16), stelt hij later tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze in de periode dat hij bij oom verbleef - die afhankelijk van zijn uiteenlopende verklaringen 2 maanden, 6 maanden of 4 maanden bedroeg - drie keer langskwamen. Bovendien stelt verzoeker dat hij aan het revalideren was en niet kon stappen. Dat de mannen hem hadden zien zitten in de met tralies omheinde tuin van zijn peter en dat zij vervolgens niets hebben gedaan maar wel zijn oma hadden gezegd dat zij wisten waar hij was en dus ervoor kozen om hem onrechtstreeks af te dreigen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de voorgehouden bedreigingen. Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast, dat, hoewel verzoeker verklaart dat alle inwoners van de buurt het schietincident hadden gezien en de ouders hadden herkend, verzoeker verder geen gewag maakt van andere getuigen van het schietincident die door de schutters zouden bedreigd zijn. Dat niemand anders werd beschoten en dat zij daarom geen bewijs hebben van het schietincident, zoals verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, is geen plausibele verklaring, nu hij zelf verklaart dat ook andere omwonenden het schietincident en de schutters had gezien en redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de andere getuigen evenzeer een mogelijke bedreiging zouden kunnen vormen voor de schutters in het kader van een onderzoek naar de schietpartij. Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat hij bij zijn oom verbleef omdat het een onderduikadres en geen officieel adres was en dat de bedreiging gericht is tegen de verzoeker en niet diens familie, zoals hij betoogt in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hij de beweerde bedreigingen na het schietincident niet aannemelijk maakt. Ook de notariële akte met de verklaring van verzoekers grootmoeder en het bewijs van betaling hiervan dat door verzoeker wordt neergelegd werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Uit de bij het administratief dossier gevoegde vertaling blijkt dat verzoekers grootmoeder verklaart dat hij *“altijd met mij onder hetzelfde dak heeft gewoond”*, wat in tegenstrijd is met verzoekers verklaring dat hij na zijn ontslag uit het ziekenhuis enkele maanden bij zijn peter woonde en daarna in Bogotá. Verder wordt in de verklaring in wezen gesteld dat verzoeker gewond is geraakt met een vuurwapen en dat *“de mensen die bij de zaak betrokken zijn, hem [bedreigen] om geen aangifte te doen”*. De Raad kan enkel vaststellen dat hierin geen verdere informatie is opgenomen die de verklaringen van verzoeker in een ander daglicht stellen of die een verklaring kunnen bieden voor de hierboven vastgestelde talrijke tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in verzoekers relaas. Bovendien gaat het om een verklaring van verzoekers grootmoeder, die in deze geenszins als een objectieve bron kan worden beschouwd.

Verder stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondermijnd wordt door de verklaringen van verzoekers neef afgelegd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming dat gebaseerd is op de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen omwille van het schietincident waarvan verzoeker beweert het slachtoffer te zijn geweest. Uit een grondige analyse van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers neef blijkt immers dat deze op een aantal cruciale elementen tegenstrijdig zijn met verzoekers verklaringen.

Zo verklaart verzoekers neef dat noch verzoeker noch iemand anders van de familie de daders van het schietincident hebben gezien (notities PO neef, p. 25-26) en dat verzoekers grootmoeder, in wiens huis verzoekers neef na het vertrek van verzoeker een tijd verbleef, de schutters niet kent en dat niemand van de familie hen op straat zou herkennen, wat in schril contrast staat met verzoekers bewering dat zijn grootmoeder *“telkens toen ze naar buiten ging toen werd ze heel vaak aangesproken”* (notitie PO, p. 15, 20). Nergens uit de verklaringen van verzoekers neef blijkt dat de schutters iemand van de familie zouden hebben aangesproken en geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker komt verzoekers neef niet verder dan te verklaren dat hij enkel zijn eigen versie van de feiten kan vertellen. Het gegeven dat verzoekers neef het tegenovergestelde beweert van wat verzoeker verklaart met betrekking tot de bedreigingen aan het adres van zijn grootmoeder, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hetzelfde geldt voor verzoekers bewering dat diens neef ook zou zijn neergeschoten eind 2019, begin 2020 omwille van de beweerde problemen van verzoeker door dezelfde personen die verzoeker hebben neergeschoten (notities PO, p. 16, . Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers neef blijkt immers dat deze laatste zelf verklaart nooit te zijn neergeschoten, maar mogelijks geweerschoten in zijn buurt heeft waargenomen waarbij hij zelf niet zeker is of het al dan niet om inbeelding gaat (notities PO neef, p. 27-29). De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel verweer voert tegen de desbetreffende pertinente motieven in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 2 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

4.2.3. Tenslotte wijst de Raad er op dat volgens artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. De bescherming door de overheid of partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de in artikel 48/5 § 1 bedoelde actoren van bescherming redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. Het is in beginsel aan verzoeker om aan te tonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is.

De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cfr. EASO, *Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*, december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 27).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om een beroep te doen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten tegen de beweerde bedreigingen. De loutere bewering dat een klacht indienen geen nut heeft omdat de politie niets kan doen om hem te beschermen en dat dit nefaste gevolgen zal hebben als zijn belagers te weten komen dat er een klacht tegen hen werd ingediend, zonder daartoe enig concreet element aan te brengen volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker, in geval van problemen in geval van terugkeer, geen toegang zal hebben tot doeltreffende bescherming door de Colombiaanse autoriteiten in de zin van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, met name het document betreffende het blanco strafregister van verzoeker en een verklaring van zijn voormalige werkgever zijn niet relevant voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming en kunnen bovenstaande beoordeling door de Raad dan ook niet ombuigen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

5.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI Focussen “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg

verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet op basis van de hoger geciteerde bronnen in de bestreden beslissing verder het volgende uiteen: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG’s (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>. Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard. In de overige regio’s en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”*

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij afkomstig is van Cali in het departement Valle del Cauca, en er steeds heeft gewoond tot kort voor zijn vertrek uit Colombia, wat niet betwist wordt door verwerende partij. Bijgevolg moet de veiligheidssituatie in Valle del Cauca worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in Valle del Cauca een gewapend conflict bezig is maar dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict blijkt immers zeer beperkt.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande beoordeling kan ombuigen.

Het door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde rapport van 11.11.11 van 14 juni 2019 dateert immers van voor de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Valle del Cauca, is gesteund en ligt in dezelfde lijn.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar dit departement een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zij, persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Valle del Cauca. Tevens beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET